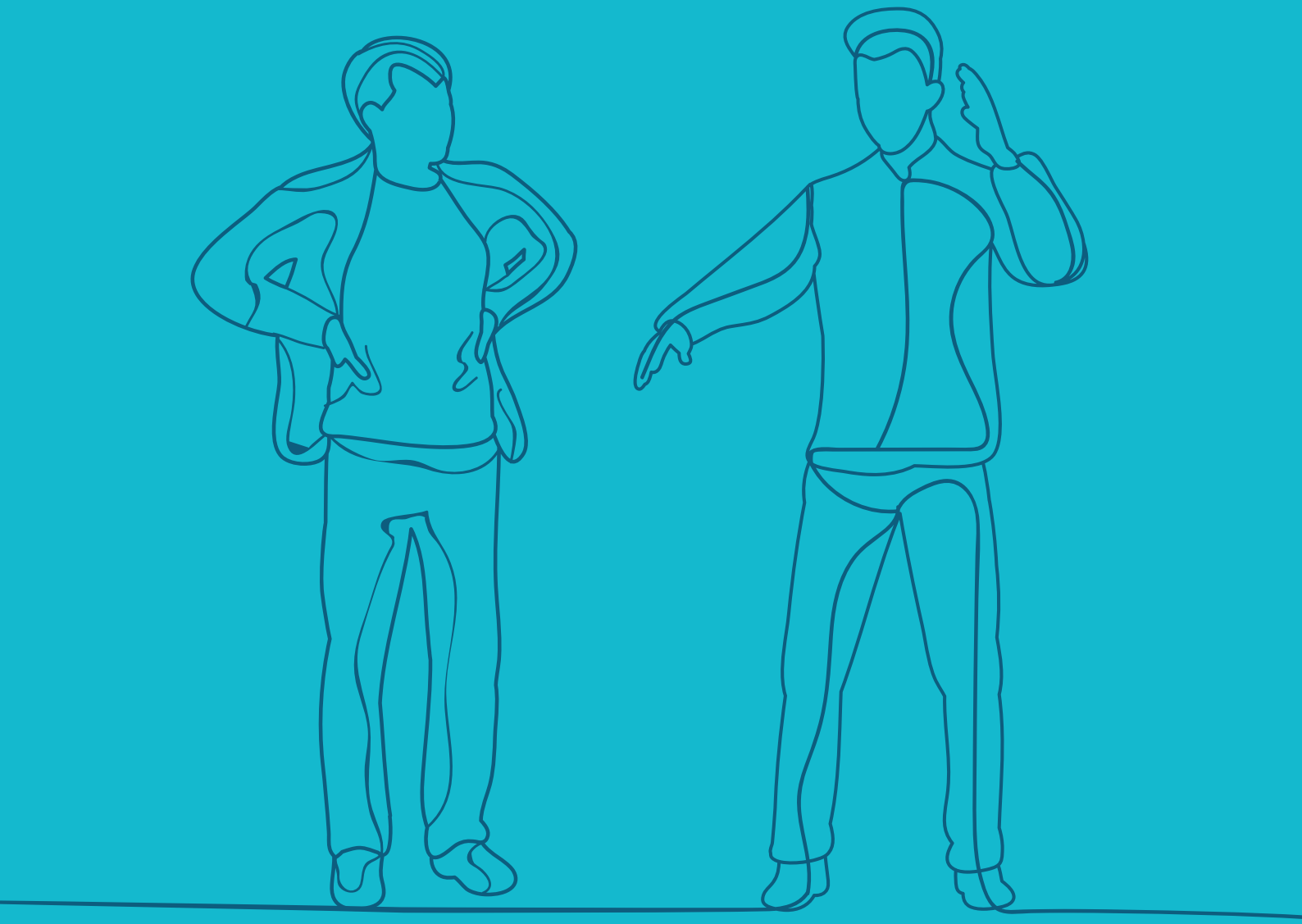
VEFA VE İSTİŞARE BULUŞMALARI

GENÇLİK FAALİYETLERİNDEKİ HATALARIN TESPİTİ, EKSİKLERİN TAHLİLİ

ULUSLARARASI GENÇ DERNEĞİ

www.gencdernegi.org

@gencdernegi

KATILIMCILAR

Adem Özköse / Gazeteci Yazar / Aktivist
Ahmet Şahin Akbulut / Consullent Eğitim Danışmanlık Kurucu Genel Koordinatörü
Alaaddin Serhan Yaman / Genç Gönüllüler Türkiye Koordinatörü
Cihat Gökdemir / Avukat / GAP Hukuk Ofisi Kurucu Ortağı
Çetin Can / Gençlik ve Spor Bakanlığı Gençlik Lideri
Emre Topoğlu / Gençlik ve Spor Bakanlığı Gençlik Hizmetleri Genel Müdürü
Kerem Kılıç / Üsküdar Belediyesi Gençlik ve Spor Hizmetleri Müdür Yardımcısı
Nevzat Çiçek / Gazeteci Yazar
Salih Yüzgenç / Uluslararası Genç Derneği Başkan Yardımcısı
Selahaddin Kocaaslan / Erkam Radyo Genel Yayın Yönetmeni
Selman Tan / Altınoluk Dergisi Yazı İşleri
Sinan Aydın / Üsküdar İlçe Milli Eğitim Müdürü
Süleyman Ragıp Yazıcılar / Uluslararası Genç Derneği Başkanı
Taha Süha Şimşek / Uluslararası Genç Derneği Mali ve İdari İşler Müdürü
Yakup Öksüz / Üsküdar Belediyesi Gençlik ve Spor Hizmetleri Müdürü
Yusuf Temizcan / Okur Dergisi ve Aşina Kitap Editörü
Tuğrulhan Şen / Neyzen / Acıbadem Okulları İdari İşler ve Satınalma Müdürü

VEFA VE İSTİŞARE BULUŞMALARI 2

14 KASIM 2018 / İSTANBUL

KONU:
GENÇLİK FAALİYETLERİNDEKİ HATALARIN TESPİTİ, EKSİKLERİN TAHLİLİ

GENÇ'in 13 senelik yolculuğunda sayısız güzel insanla ilişki ve iletişim içinde olduk, hayırlarda yarışma adına esaslı dayanışmalarda bulunduk, çeşitli vesilelerle bir araya geldik. Geride kalan bunca güzel senenin hatırına, hem bir "vefa" göstergesi olarak hem de "nitelikli istişareler" niyetiyle özel buluşmalar düzenliyoruz.

Belirli aralıklarla düzenlenecek olan bu buluşmalarda, farklı isimlerle bir araya geliyoruz, zengin ilhamlar ve bol etkileşim için, misafirlerimiz mümkün mertebe muhtelif alanlarda gayret gösteren, ayrı disiplinlerde çalışan insanlar oluyor. Her buluşmada gençlikle ilgili önemli meseleleri çok sesli ve rahatça istişare etmeyi murad ediyoruz.

14 Kasım'da Vefa ve İstişare Buluşmaları'nın ikincisi gerçekleşti, gündemimiz "gençlik faaliyetlerindeki hataların tespiti, eksiklerin tahlili" konusu üzerine şekillendi. Yaklaşık dört saat süren toplantı boyunca, katılımcıların her biri fikirlerini beyan etti, karşılıklı fikir alışverişlerinde bulunuldu.

Bu buluşmalar vesilesiyle farklı disiplinlerden farklı isimleri buluşturarak verimli bir atmosfer meydana getirelim istiyoruz. Konuşacaklarımızın kime nasıl ilham vereceği bilinmez, sürprizlere gebe, samimiyet ile yapılan işlerin mutlaka bir yolunu bulup berekete erişeceğine inanıyoruz. Gençlikle ilgili meseleleri dertli, gayretli, bilgili insanların konuşup tartışması çok önemli.

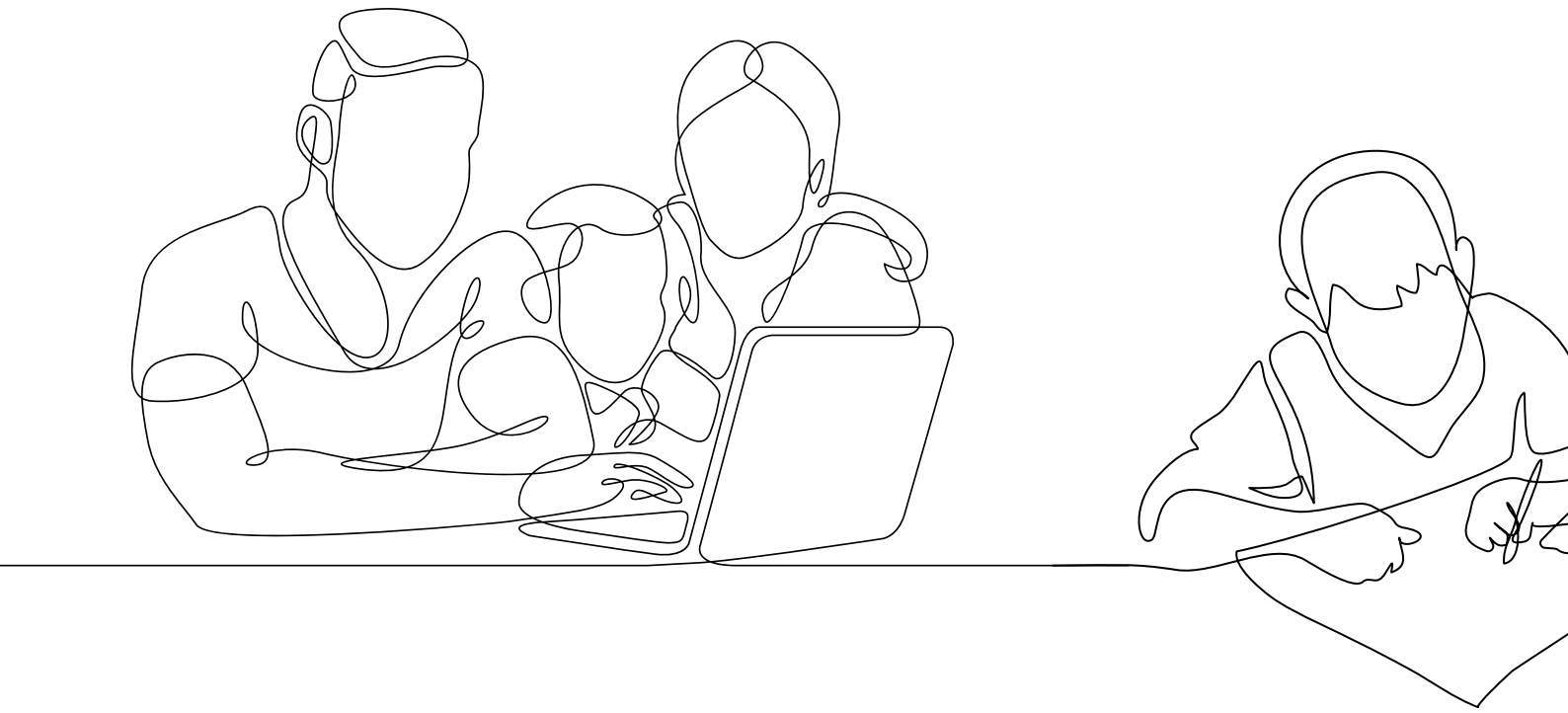
Buluşmada derlenen notlardan bir kısmını hayırlara vesile olması niyazıyla kamuoyuyla paylaşmak isteriz.

Süleyman Ragıp Yazıcılar
Uluslararası Genç Derneği Başkanı

EN AZ ÜÇ NESİL İYİ YETİŞMİŞ OLMALI

İnsan yetiştirmek zorundayız. Bugün toplum içerisinde gençlerle ilgilenenler hayatları boyunca hep kendinden küçüklerle ilgilenip gelmiş kişilerdir. Lisede yapıyorlar bu işi, üniversitede de aynen devam ediyorlar. Böyle bir meşguliyeti gençlik dönemlerinde sorumluluk olarak üstlenmezseler yalnızca ticarete veya akademiye emek veriyor insanlar. Gençliğin ihtiyaçlarını karşılayacak bir model olamaz böyle olursa.

Zaten eğitim anlamında çok kısır bir sistem ve tartışmalar içindeyiz. Farklı kesimler deniliyor ama kesimler arasında hiçbir fark yok. İslami davrandıklarını, muhafazakâr olduklarını söyleyenlerin bile temel Fıkıh, Hadis, Kur'ân bilgilerinin çok zayıf olduğunu görüyoruz. Bir hadise anlatılır. Dostoyevski'ye çok entelektüelsin demişler. O da kabul etmeyip, en az üç üniversite bitirmek lazım geldiğini söylemiş ve şöyle açıklamış: Dedem bir üniversite bitirmiş olacak, babam bir üniversite bitirmiş olacak ve ben bir üniversite bitirmiş olacağım. Benim üç

üniversite okumam yetmez demiş. Yani bir birikim, en az üç nesillik bir birikim olacak. Şu an bizim tam da bu birikime ihtiyacımız var. Çünkü birçoğumuzun babaları, dedeleri çiftçi veya işçi olarak hayatlarını geçirdi. Bizden başlayarak yükselecek bu birikimin en az 50 yıl süreceğini tahmin ediyoruz.

Gençlik çalışmalarına yönelmek ve gençleri bu çalışmalar içinde sorumluluk almaya itmek durumundayız. Biz kendimiz birikimli olmasak bile başkalarına bakmalıyız, rehberlik etmeye çalışmalıyız. Mutlaka kendimizden küçüklerle ilgilenmeliyiz ve onlara da kendilerinden küçüklerle ilgilenmek üzere yol göstermeliyiz. Artık akıl vermekten vazgeçmeliyiz. Doğru planın bu şekilde adam yetiştirmek olduğunu düşünüyorum.

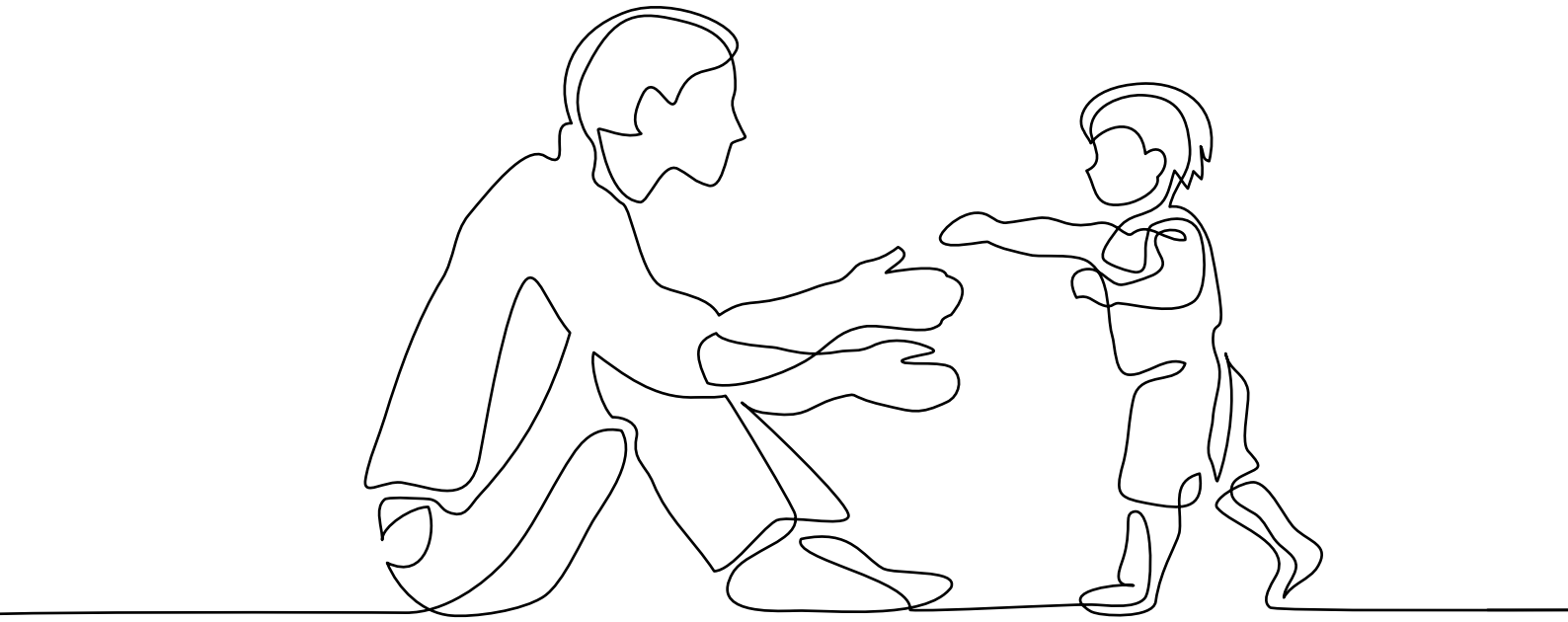

CEMİYET İNSANI YETİŞTİRMELİYİZ

Gençlik faaliyetlerindeki en büyük yanlışlardan birisi, geçmişteki karşıt hareketleri, fikirleri tanıtamıyoruz, tanıtmıyoruz. Kuşku ile yaklaşıyoruz ve çekiniyoruz. Sonra da yasaklamaya çalışıyoruz. Karşıt görüşleri de iyi bir şekilde bilmemiz, öğretmemiz gerekiyor. Bir hocamdan duyduğum bir söz vardı: Nurettin Topçu'yu da, Nazım Hikmet'i de, Necip Fazıl'ı da öğrenin ama Hikmet Kıvılcımlı'yı da tanıyın.

Samimi olabilme meselesini halletmemiz lazım. Genelde katıldığımız toplantılarda, programlarda samimiyeti hissedemiyoruz. Kurumlar burs veriyorlar, yurt imkânları sunuyorlar. Ama samimi değillerse gençler için bir mahkûmiyete ve birçok şeyden mahrumiyete dönüşüyor.

Usta çırak ilişkisinin çok sağlam kurulması önem arz ediyor. Bir hikâye vardır. Bir hocanın kahve içme saati varmış. Her gün aynı saatte kahve içermiş. Bir gün asistanı ile birlikte vapurda giderlerken kahve saati gelmiş. Asistan hocasının âdetini çok iyi bildiği için vapurda da olsa hemen gidip kahve yaptırıp getirmiş. Yani gençlerin rol modelleri varsa hayatlarını çok yakından tanımaları lazım. Halini hatırını, yaşayış tarzını, sözlerini iyi bilmeliler ustalarının.

Bereket kavramına gerçekten inanmak gerekiyor. Çok büyük çalışmalarla, çok yüksek rakamlarla sonuç alınamıyor. Küçük de olsa, samimi ama hesapsız-kitapsız davranış sergilenirse iyi sonuçlar gelebilir. Şimdi rakama bakılıyor ve devasa değilse işe yaramaz diye görülüyor. "Niyet hayır, akıbet hayır" inancı bitti. STK'lar da sivilliğini kaybetti.

Benim doğrum, benim vakfım, benim şeyhim doğrudur ön kabulü her yeri sardı. Hakikatin meselesi ile farklı kesimlerin meselesi aynı olmayabiliyor. Hakikatin meselesi ile çatışma halinde olunabilir mi?

Bir önemli konu da şudur: Değişik düşünceleri, genelden farklı fikirleri ifade edebilecek zeminlerin oluşturulması gerektiğidir. Özellikle gençler için bu ortamlar çok önemli.

Çoğunlukla toptancı bir bakış açısıyla yaklaşılıyor gençlere. Bireylerin farklılaşan yeteneklerine odaklanılmıyor, uzmanlaşmalarına kolaylıkla müsaade edilmiyor.

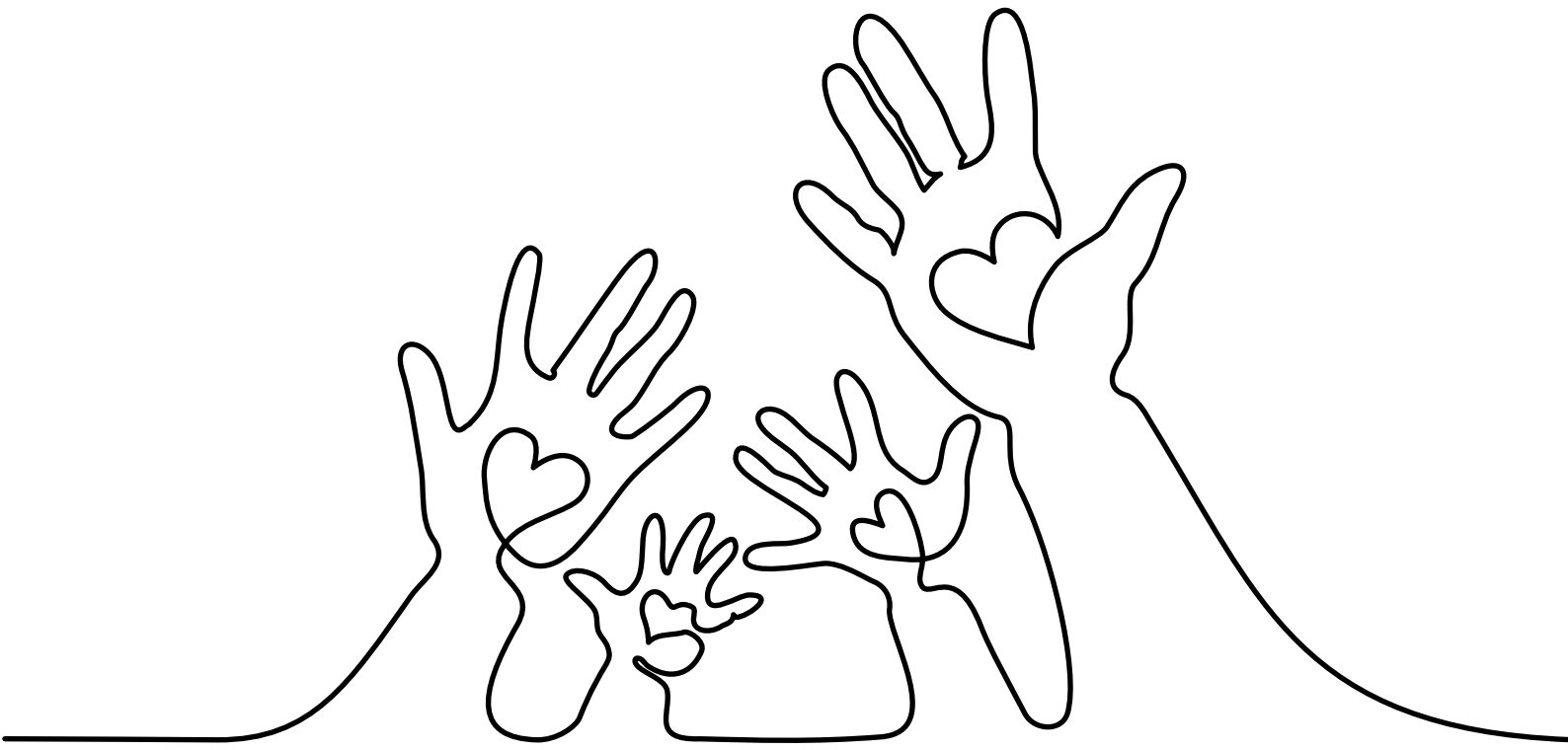
Zahid Kotku hocanın kullandığı "cemiyet adamı" tabiri vardı. Sadece cemaat insanı değil cemiyet insanı olabilmeli ve olabilecek gençler yetiştirmeliyiz.

RUH YOKSA BEREKET KALMAZ!

Aristo bile kendi zamanı için gençlikte iş yok, nerede eski gençlik diye sorarmış. Bu geçmişe özlem hiç bitmeyecek. Ama etrafımıza baktığımızda hiç görmediğimiz kadar kaliteli arkadaşlara rastlıyoruz. Bunun yanında İslam aidiyeti tamamen kopmuş, bağları zayıflamış gençler de var. Üniversitelerdeki konferanslarda hep soruyorum: Müslüman denince aklınıza ne geliyor? Olumlu, pozitif tarzda, emin ve güvenilir gibi cevaplar neredeyse çok az geliyor. Eskiden Refah partilileri desteklemeyenler, karşı olanlar bile onların güvenilir olduklarını kabul ederlerdi. Şimdi İslami çevrelere güvenmeyen bir gençlik var. Bu güven ve itimad aslında bizim her şeyimizdir. Hadiste Efendimiz (s.a.v.) Müslümanları "elinden ve dilinden emin olunan kişiler" diye tarif ediyor.

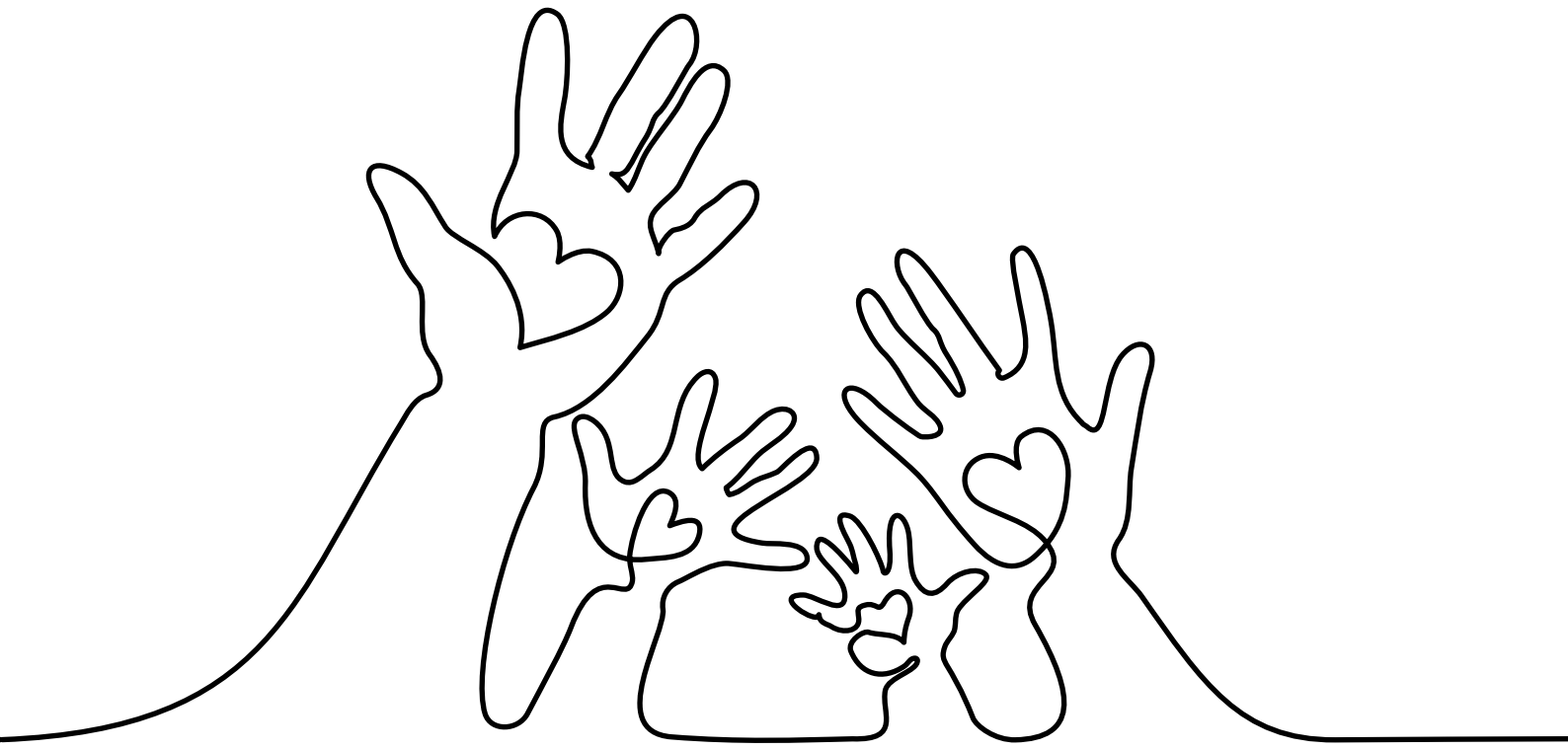
İnsanlık evrensel bir dildir. İnsanlar nezaketiyle, zarafetiyle yaşamalı. Yaşama, bizzat uygulama yoksa gençleri etkileyemeyiz. Gençlerle görüşmelerimde siyasetçilerin düzeyine düşmeyin diyorum. Aşırı bir siyasallaşmadır gidiyor. STK'lar üretim yeri, siyaset ise tüketim yeridir. Üretilmiş olanlar ile siyasi başarı kazanıldı. Ama şimdi tüketiliyor. Artık yeni ufuklara geçmemiz lazım. Şu ne der, bu ne der endişesini bırakıp üretmemiz lazım.

Derinlemesine sorgulayan gençler var. Mutlaka nedenini, niçinini merak ediyorlar. Yeni tür problemlere de hazır olalım. Muhafazakar olarak bilinen çevrelerin eylem-söylem tutarsızlığı kafaları karıştırıyor, bu kafa karışıklığına söylenecek geçici sözlerin gençlerde hiçbir karşılığı yok. Programlar yapabiliriz, büyük görünebilir ama ruh yoksa -ki bugün çoğunda yok- bereket kazanılamıyor. Bereket ve güven kavramlarına yeniden sahip olmamız gerekiyor.

Ayrıca asıl kafa yormamız gereken gençler değil biziz. Açık konuşmak gerekiyorsa yapılan gençlik sempozyumları ve konferanslarının çoğu manasız, ruhsuz, bereketsiz. Bizdeki sorun gençlere de yansıyor. Gençlik derdimiz varsa önce kendimize bakalım. Sürekli gençlerle birlikte olduğum için şunu anladım: Anne ve babanın bir gence verebileceği en önemli şey huzurlu aile ortamıdır. Kavga dövüş, sıkıntılı bir aile ortamı varsa yara STK çalışmaları ile kapatılamıyor. Düzeltilemiyor ve sökük hep arkadan geliyor.

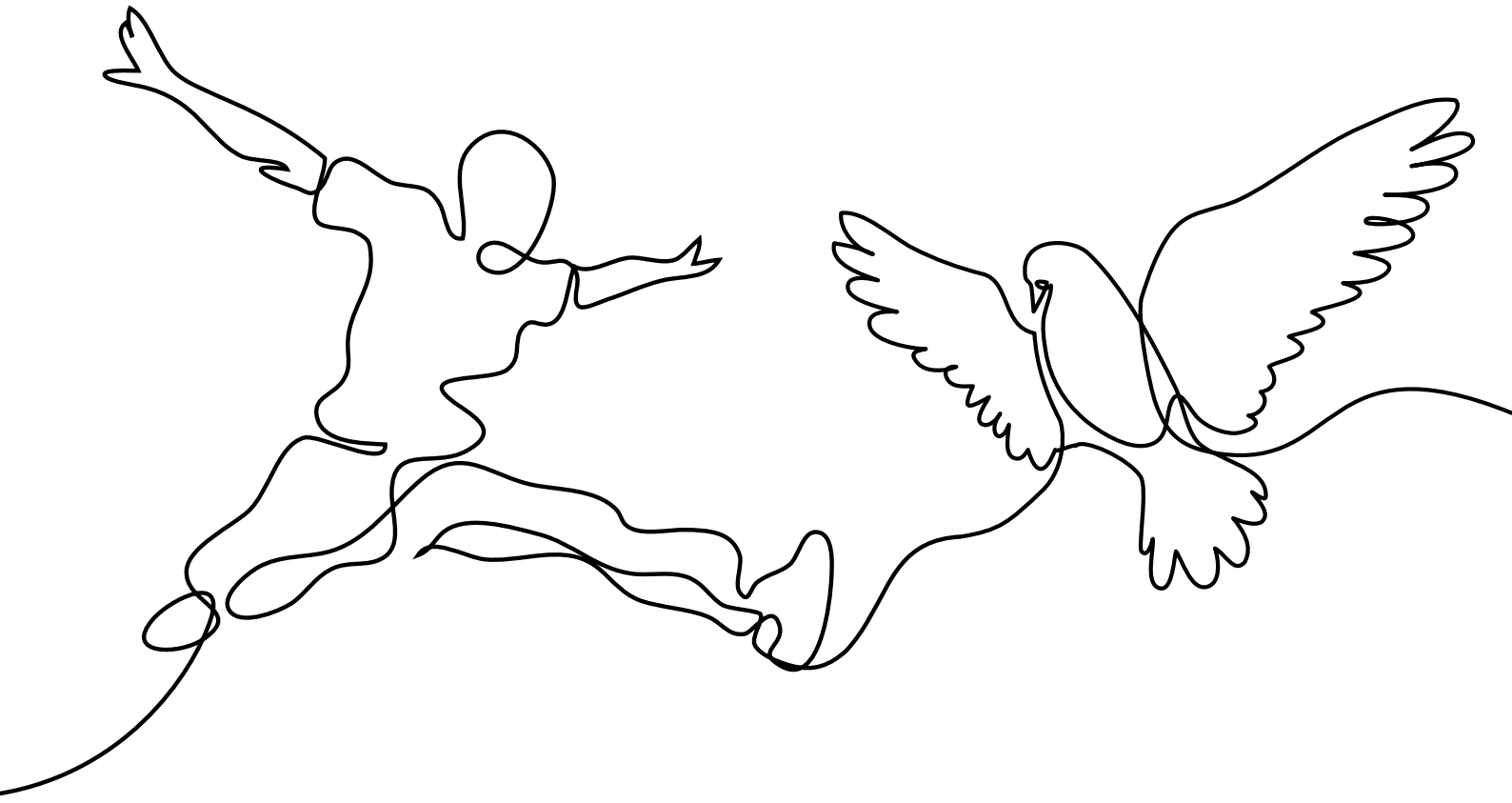
Gençler sohbet muhabbet sıcaklık peşinde. Bir yüzleşme dönemindeyiz. Kriz içindeyiz. Din ve siyaset dilinde hep geçmişe bir atıf ve sığınma var. Bugüne özel, dinamik bir dil geliştirilip inşa edilemezse gençlerin anlam arayışı karşılanamayacak. Hak, adalet, liyakat konuları gençleri kara kara düşündürüyor. Bunlardan uzaklaşıldı. Nurettin Topçu öğrencilerini evine çağırırmış, yemek verir gönlünü açarmış. Gittikçe artan salon programlarında böyle bir fırsat olmuyor ve neticede verimli bir geri dönüş alınamıyor.

GENÇLERİN ÖZGÜRLÜK ALANINI GENİŞLETMEK GEREK

İslami camia olarak hatalarımızdan birisi gençlere özgürlük alanı vermememiz. Aile, cemaat veya STK, herkes devamlı kendisine tâbi olunmasını istiyor. Gençlerin belirledikleri özgürlük alanı ile sınırlı kalmalarını istiyorlar. Ve özgün insanlar yetiştirme gayretimiz yok. Belli prototipler üretiyor gibiyiz.

30-40 yıl öncesi insanlarının sahip olduğu dava şuurunun çok gerisine düştük. Dava sahipleri ölçüleri çiğneyip geçerlerse gençler nasıl çiğnemesinler. Büyüklerde hep bir dünyevileşme ve zengin olma gayreti var. Gençlerin bireysel kabiliyetlerini keşfedemiyoruz ve geliştiremiyoruz. Ahlaktan da uzaklaşan bir gençlik var. Uluslararası normlara uygun yetiştiremiyoruz gençlerimizi.

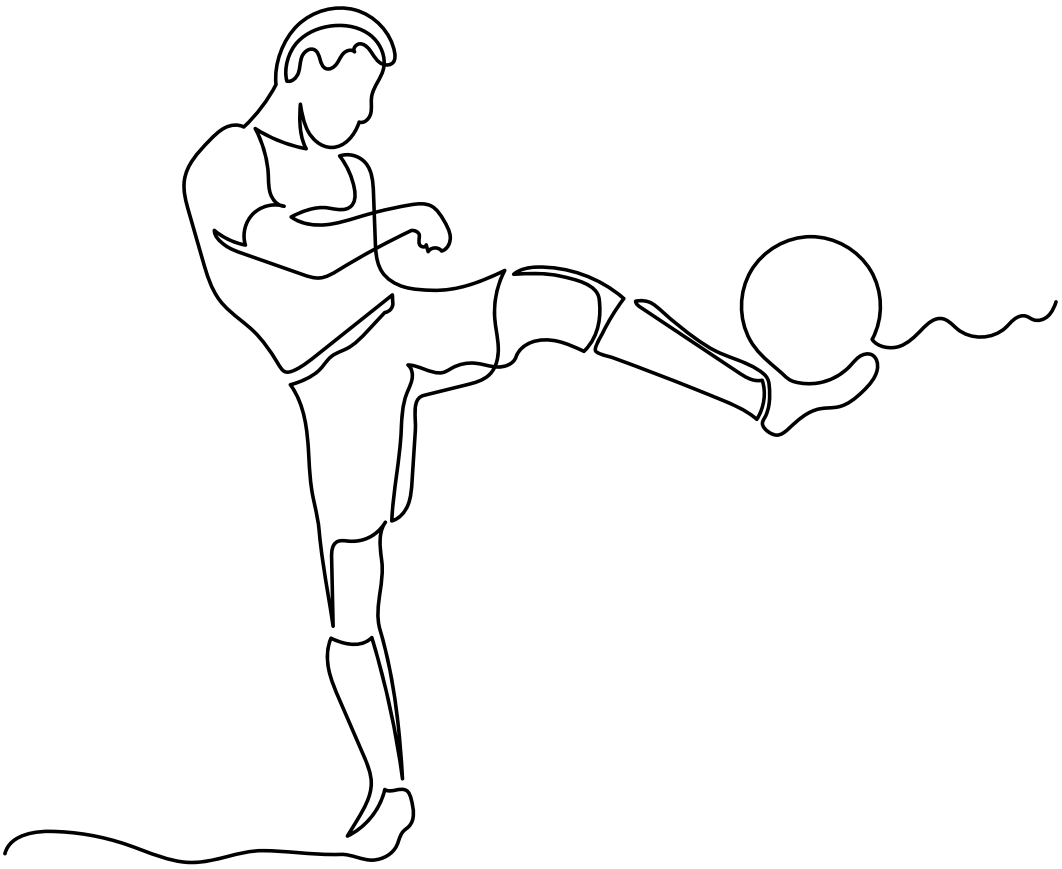

BİZİM MAHALLE TABİRİNİ KABUL ETMİYORUM!

Gençlik çalışmalarını ikiye ayırabiliriz. Bakanlıklar ve belediyeler gibi devlet kurumlarının yaptıkları gençlik çalışmalarının felsefesi tam olarak yönlendirmek değil gençleri bir yolda tutabilmek şeklindedir. Örneğin zararlı alışkanlıklardan koruyacak. STK'lar ise gençlik alanında derinlemesine çalışmalı. Adeta tüm detaylarda güzelce ve özenli şekilde ilerlemeliler.

En temel problemimiz "nasıl bir gençlik istiyoruz" sorusuna ortak verecek bir cevabımızın olmamasıdır. Herkes farklı cevaplar veriyor. Ortak değerde buluşamıyoruz. 15 Temmuz'da meydanlara farklı kesimlerden insanlar geldi diyoruz, gurur duyuyoruz. Peki, bu insanları orada buluşturan ortak değer neydi? Bunlara odaklanmıyoruz.

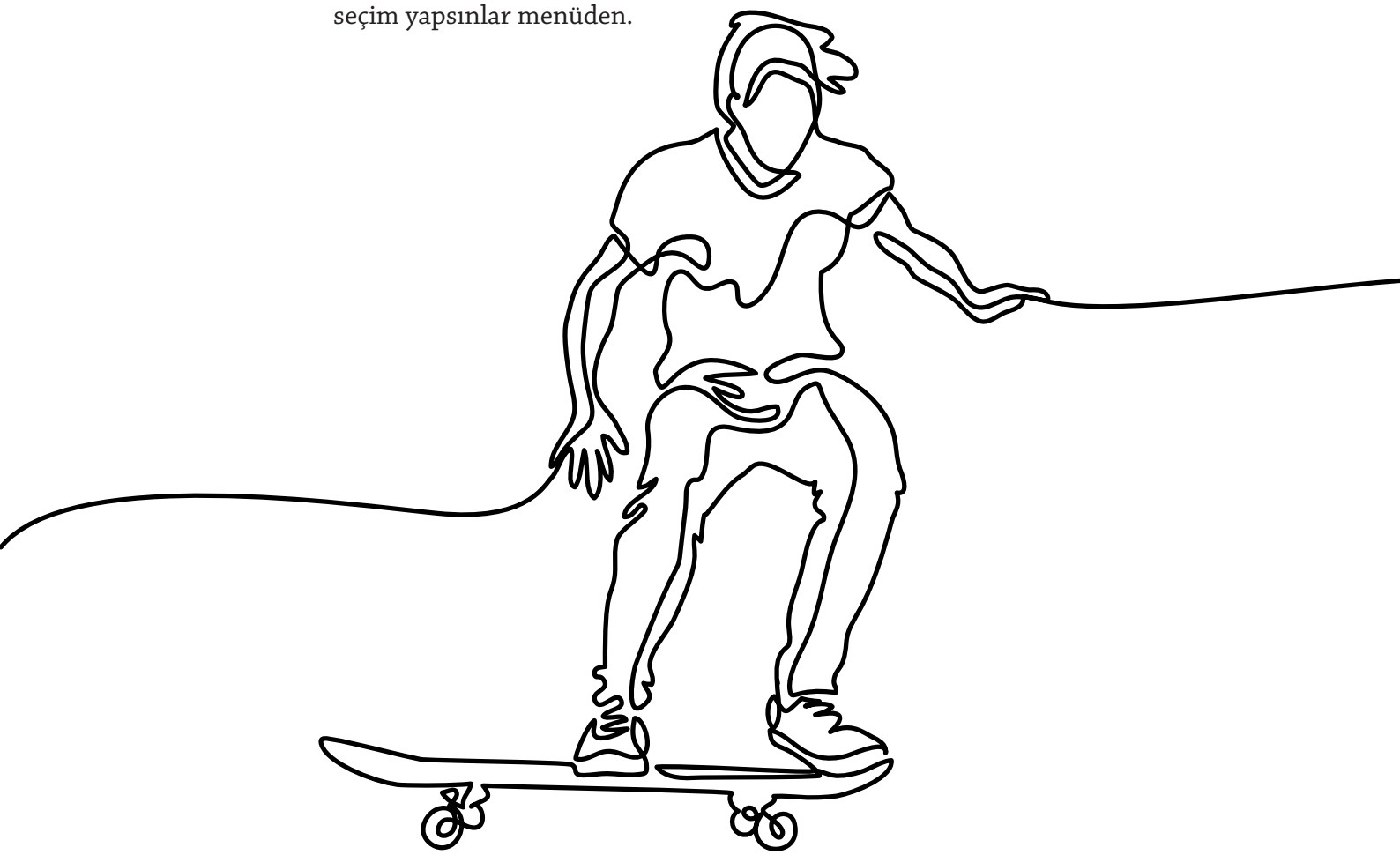
Hz. Ali (ra) çocukları kendi zamanınıza değil, onların zamanına göre yetiştirin buyuruyor. Şimdi kardeşler arasında bile kuşak farkı ortaya çıkıyor. Tabi teknolojinin bunda büyük etkisi var. Herkes kendinden sonrakileri kayıp gençlik olarak gördü ve görecek. Sorun bizde ve belirlediğimiz kıstaslarda. Gençleri siyasi eğilimlerine göre değerlendiriyoruz. Buradan bir çıktı elde edemeyiz.

Müslümanlığı ibadetten ibaret sayıyoruz. Namaz kılıyoruz ve bitti zannediyoruz. Ama problem bundan sonra başlıyor. Bizler samimi kimselerin çocuklarıydık. Ama kendimiz bu samimiyetten uzaklaştık. Daha vahim bir pozisyona doğru gidiyoruz. Devamlı değerler eğitimi üzerine programlar yapılıyor. Ama yaşanmadan olmaz. Yalan söylüyoruz, ticarette farklı yollara başvuruyoruz vs. Eğitim verilse ne olacak, bizzat örnekliği kötü sergiliyoruz.

Bizim mahalle diye bir tabir var. Böyle bir tabiri ve bu mahallenin gençlerini kabul etmiyorum. Çünkü bunu kabul edince bizim mahallede sandığımız gençleri ihmal ediyoruz ve görmüyoruz. Karşı tarafa odaklanalım onları kucaklayalım derken bir bakıyoruz elimiz boş kalıyor. Elimizin altındakini boşlamış oluyoruz. Asıl öncelikle onlara sahip çıkmamız icap ediyor. En çok onları göz ardı ettiğimiz için en çok onların desteğe ihtiyacı var.

Nitelik kazandırma noktasında eksiğimiz de var. Gençlik çalışmaları restoran gibi düşünülmeli. Alakart ve tabldot menüler olmalı. Bu çalışmalara ve kendini geliştirmeye aç olanlar hazır doyurucu menülere yönelsinler, az çok da olsa bir seviyeye ermiş gençler de kendi ihtiyaçlarını bilirler ve ihtiyaçları ölçüsünde seçim yapsınlar menüden.

MÜSLÜMANLIĞIMIZ İNSANLIĞIMIZ KADAR

Taha Akyol "Din buysa... diyen bir nesil geliyor" demişti bir defasında. Yani sokaktaki gençler, dini meseleleri detaylı bilmeyenler doğru dini nasıl bulacak şu ortamda. Anne babaların, büyüklerin, hocaların kullandıkları dile ve üsluplarına bir bakalım. Rahmet ve şefkat dilini, kalbe dokunacak dili bulmalıyız. "Din bu mu?" dedirtmeden, Müslümanın yufka yüreğini gençlere nasıl gösterebiliriz bunun peşine düşmeliyiz. Güzel örnekleri çoğaltmalıyız.

Faruk Beşer dindar, muhafazakâr gençlere sorduğu sorular ve aldığı cevaplar neticesinde bir yazı yazdı ve içi boşalmış gençler diye tasvir etti. Programlara, konferanslara gidiyoruz. Üst düzey isimler konuşuyor. Bu isimler nitelikli gençler, iyi yöneticiler yetişsin diye konuşuyorlar. Ama gençlerin gözlerine bakıyorum. Heyecan hissedemiyorum. Alıcılık yok, alıcı değiller. Kısa yollardan kariyer geliştirmek istiyorlar. Gözleri ışıldamıyor.

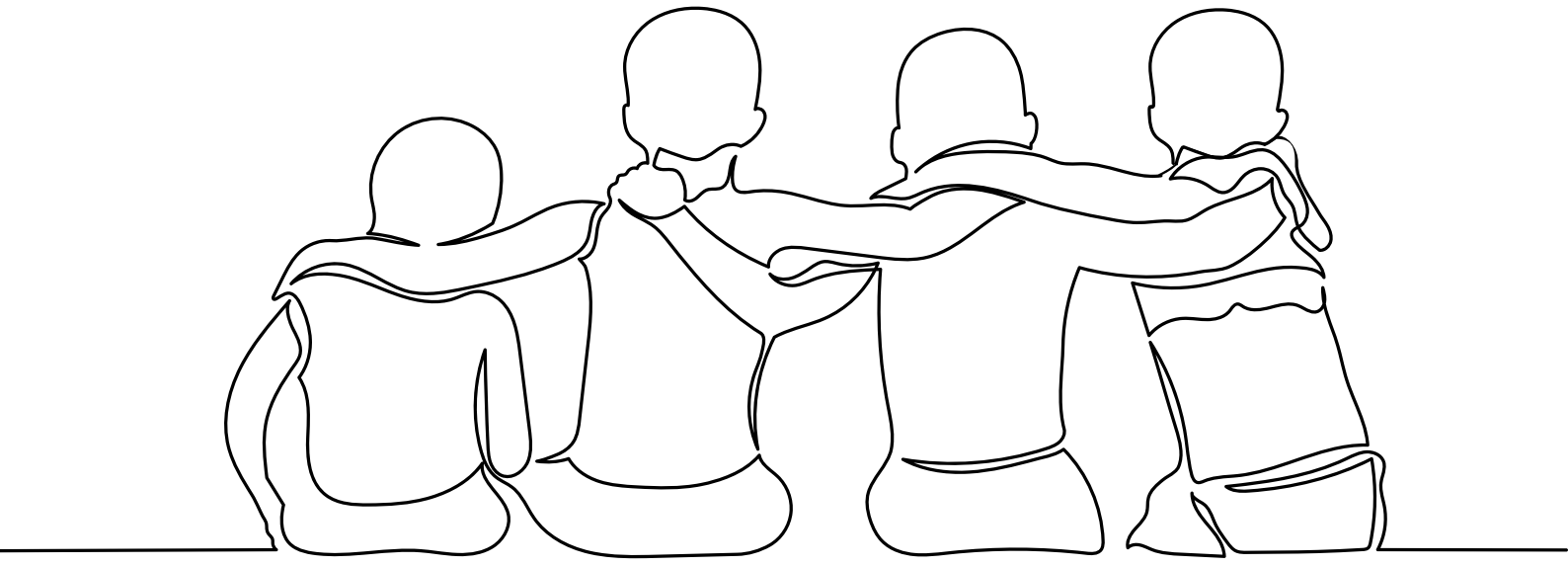
Gençlerin dilini yakalayan, üstten bakmayan, içten, sahici konuşan idareci ve yöneticilere ihtiyacımıza var. İbrahim Tenekeci, Mustafa Kutlu gibi isimler sözü yormadan, içten yazıyorlar. Bugün gönül yorgunu gençler var. İyilik taşıyan bir dinimiz olduğunu anlatmalıyız.

Müslümanlığımız insanlığımız kadar. Makuliyetten uzaklaşmadan denge kurabilecek gençler yetiştiremiyoruz. Selim Gündüzalp mesela kendini gençlere vakfetmişti. Hayatı iman hakikatlerini sevdirmek olmuştu. Bu tarz, gençleri ciddi şekilde çekiyor. Sadelik, yalınlık, sahicilik gençlerle kurulan iletişimde çok önemli. Ağdalı dilden uzak durmak gerekiyor. Hamaset ve kullanılan kaba dil de çok kötü etkiliyor insanları. "Seni sen olduğun için seviyorum, sen değerlisin" duygusunu hissettirmek gerekiyor.

İNSAN YÜKÜ ÇEKMEYE HAZIR MIYIZ?

Gençlikle ilgili çalışmalarda alan eksikliğimiz var. İlgi alanına uygun salih çevreler bulamayan gençler farklı zihin ve kalp atmosferlerinde menfi etkiye maruz kalabiliyor. Mentorluk eksikliğimiz var. İnsan yükünü çekecek insan sayısı azalıyor, en büyük problem bugün budur. Rahle usulüne, birebir usule dönmeliyiz.

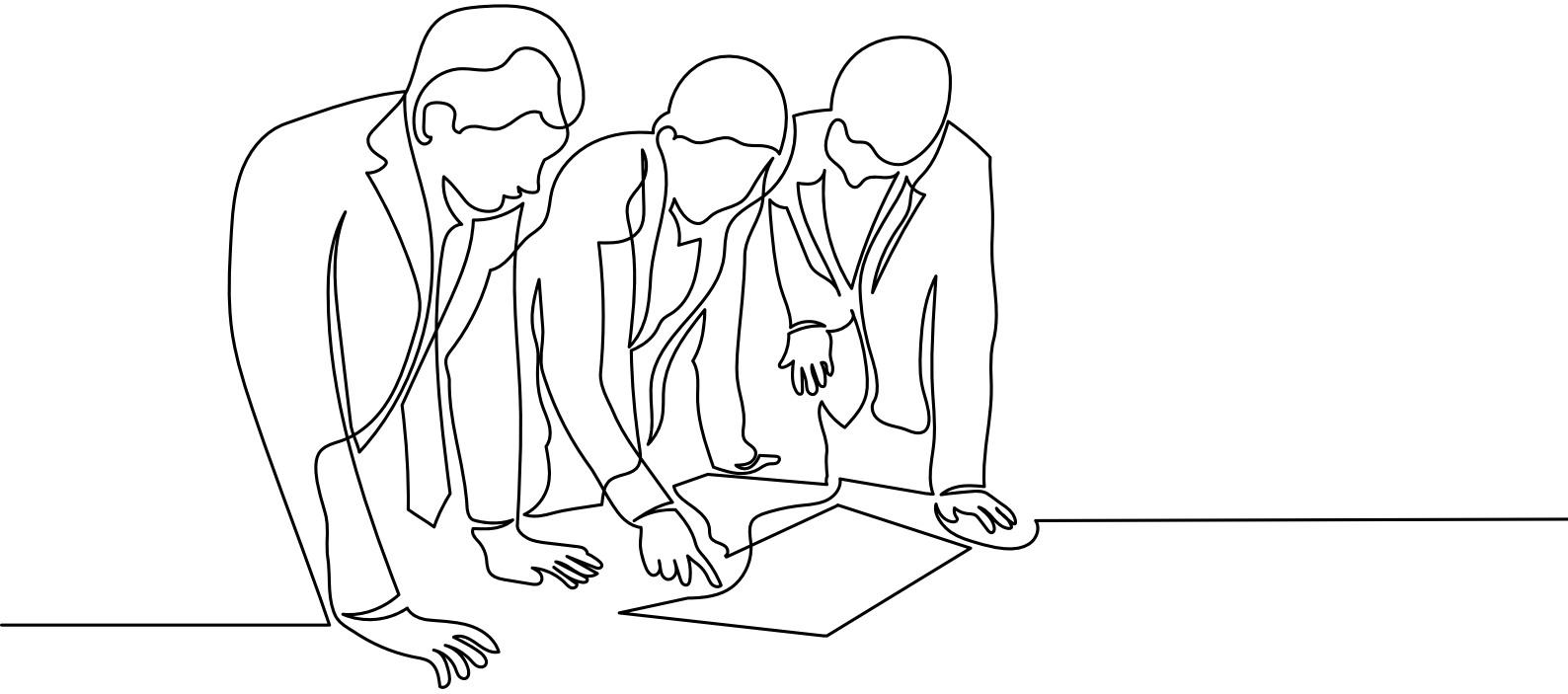

BETONA, DEMİRE YATIRIM VAR, İNSANA YOK!

Okullardaki günlük, haftalık ders sayılarının fazla olması bir çeşit bunalıma sokuyor gençleri. Biraz biraz öğretiyoruz ama tam öğretemiyoruz. Cins beyinleri de yarışa sokuyoruz. Birbirlerine basıp geçiyorlar, onları da kaybediyoruz. Daha da kötüsü ahlaksızlaşıyorlar.

Kanada ve Singapur gibi yerlerde öğrenciler en fazla öğlen bire kadar ders görüyorlar. Sonra sportif ve sanatsal derslere veya seçmeli olarak istedikleri alanlara yöneliyorlar. Biz ülkemizde gençlere bilgi yüklemesi yapıyoruz. Oynayarak da eğlendirerek de öğretmemiz lazım.

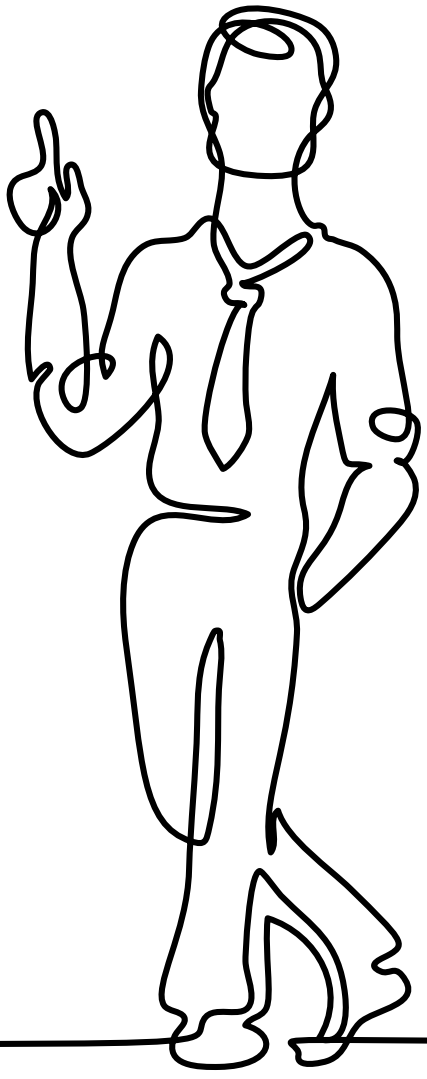
İyi öğretmen yetiştiremiyoruz. İyi bir usta-çırak ilişkisi kurulamıyor. Mahir İz, Nurettin Topçu gibi rol model öğretmenler yok. Kanada'da otobüslerin arkasında "her şey iyi bir öğretmen eliyle başlar" yazıyordu. Eğitimi ve öğretmeni millet olarak yüceltmeye çalışıyorlardı. Üniversite sınavlarında birincilerimiz tıp fakültelerine gidiyor veya mühendislik tercih ediyorlar. Heba ediyoruz onları. Kanada'da en zekilerin sosyal bilimlere, felsefe, sanat gibi alanlara yöneldiğini gördük. Bir milleti millet yapan bunlardır zaten. Binlerce yıllık tarihimiz, medeniyetimiz var diyoruz ama bugün hâlâ devasa hatalar yapıyoruz. Bildiğimiz şeyleri radikal değişikliklerle hayata geçiremiyoruz. Aslında müthiş bir potansiyel var.

İlahiyat fakültelerinde, kızlar başörtüsü bağlama şekilleri ile erkekler de sakal bırakma şekilleri ile birbirlerini tekfir etme noktasına geliyorlardı bir zamanlar. O dönemde bir hocamız, "cihat bu değil, beş yüz metre aşağıdaki Meslek Lisesi veya Anadolu lisesindeki bir çocuğun elinden tutup gönlüne girebiliyor musunuz, ona iyi örnek olabiliyor musunuz, mesele budur" demişti...

İyi bir öğretmenimiz ile karşılaşıyoruz. Geçim derdi ile uğraşıyor. Maddi durumu güçlü olan birisinden, 1.000 TL yardım talep ediyoruz öğretmenimiz adına. Rahatlasın ve kendisini mesleğine, kişisel gelişimine daha iyi versin istiyoruz. Milyonlarca lirayı betona, demire yatırabilen kişiler insan kaynağına yatırım yapmaktan kaçıyor. Açık, net, şeffaf bir şekilde cemiyete insan yetiştirmeye vakit teksif edilmeli. Yapılacak çok şey var.

EN ÖNEMLİ İŞ 1'İ BULMAKTIR!

Gençlik çalışmalarıyla ilgili yapılan değerlendirmelerde aşırı idealist olduğumuzu düşünüyorum. Kader planında bu kadar idealist olunmalı mı, emin değilim. Herkesi kuşatmak, herkese seslenmek gerçekçi olmayabilir. Basitlik, yalınlık aslında çok güçlü kavramlardır. Bana göre şimdiki gençlerin 5 vakit namazlarını kılıp büyük günahlardan uzak durması olağanüstü bir şeydir. Namaz tüm kötülüklerden uzaklaştıran bir şeydir. Herkes dava insanı olamaz ki.

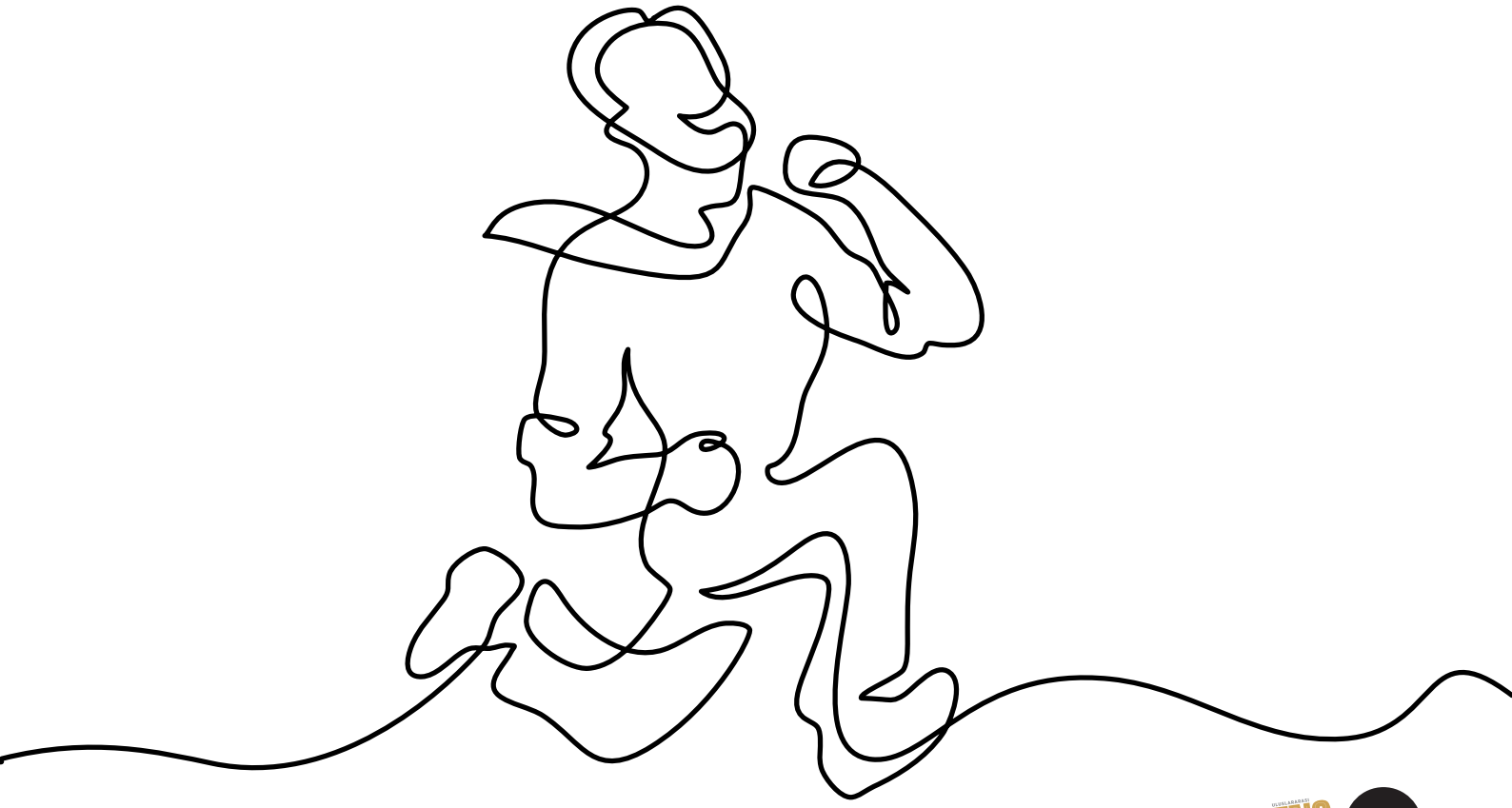
Bizim duygusallığımız çok fazla. Aşırı kinestetik bir toplumuz. Detaylarda kanaviçe işler gibi çalışalım ki gençler içinden büyük adamlar çıksın. Esad Erbili Efendi'ye kaç müridiniz var diye sorduklarında "1,5 müridim var. 1 tane Sami (Efendi) var, yarım da Üsküdar'da bir hanımefendi" dermiş. En önemli iş o 1'i bulmaktır işte.

1 kişiyi arayıp yakalamaktır. Ama her birimiz binleri arıyoruz. 1'i arasak bulsak belki on binler olacak o ileride.

Her Müslümanın kendi çocuğunu güzelce yetiştirmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu başarılamıyorsa dışarıdaki çocuklarla, gençlerle ilgilenmeyi bırakmalıyız. Kişisel özelliklerde genetik faktörlerin çok fazla etkisi var. Bu meseleleri anlatan Mark Wolynn'in "Seninle Başlamadı" kitabı vardır. 15-20 yaşındaki bir gence "gel bakalım artık düzeleceksin" diyerek yaklaşırsanız olmaz. Karakter özelliklerini bilmek demek o gençle ilgili sınırlarımızı bilmek, ne kadar ileriye gidebiliriz görmek demektir. Bunları bilerek çalışırsak boşa çabalamamış oluruz.

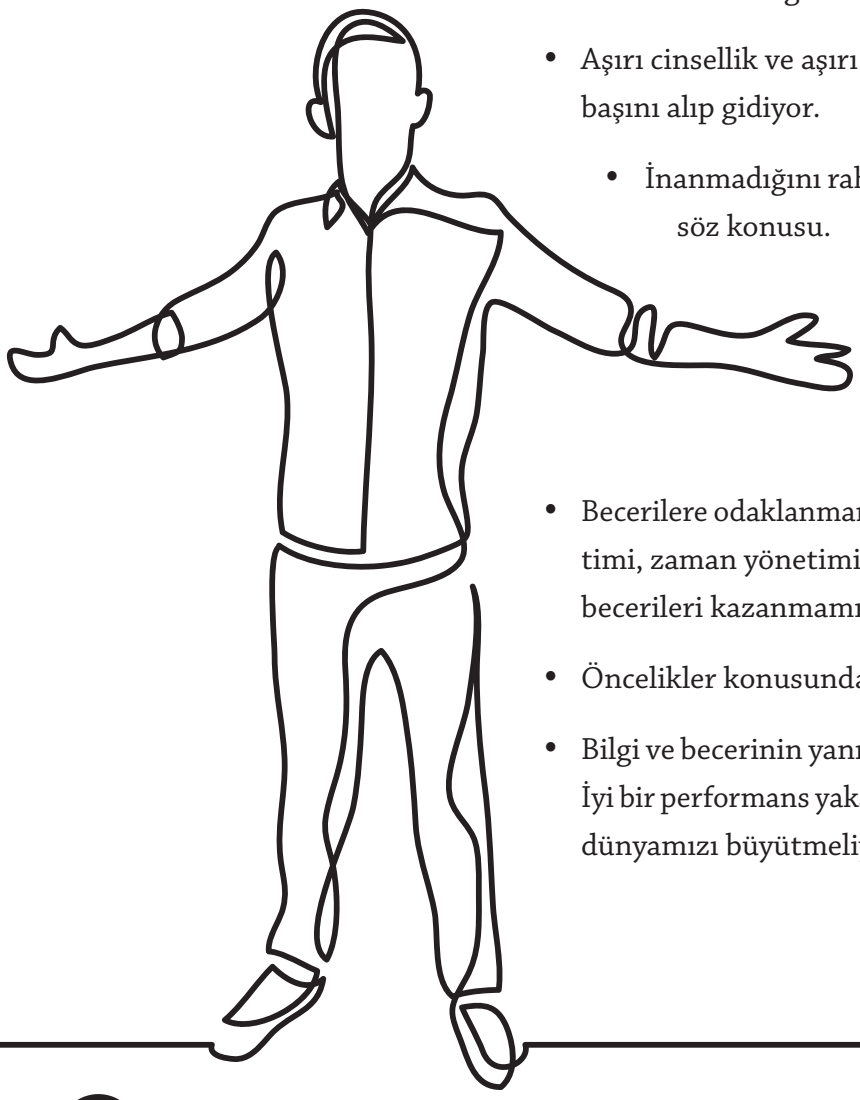
Toplum olarak hayal kırıklığına uğrama potansiyelimiz çok yüksek. Bir ülkedeki orta ve üst kademe yöneticilerin derecesini ilkokullardaki eğitim seviyesi belirliyor. İlkokul öğretmeni ne kadar ilgilendiyse çocuklarla, ülke de o kadar başarılı olabilir.

Bir Afrika atasözü vardır: "Afrika'da her sabah bir ceylan uyanır, en hızlı aslandan daha hızlı koşması gerektiğini yoksa öleceğini bilir. Afrika'da her sabah bir aslan uyanır, en yavaş ceylandan daha hızlı koşması gerektiğini yoksa aç kalacağını bilir. Aslan ya da ceylan olmanızın bir önemi yoktur. Yeter ki güneş doğduğunda koşmak zorunda olduğunuzu bilin." Biz ceylan ya da aslan olabili-

riz. Ama bizden daha hızlı koşan bir şeylerin var olduğunu fark etmemiz lazım. Bir baba çocuğuna haftada 1 saat ayırıyor ama çocuk 10 saat TV başında, 15 saat internette. Dezenformasyon daha kuvvetli işliyor.

- İslami camiaların temsil ettiği gençlik üniversiteler içinde %5 kadar ediyor.
- 200 yıllık yenilmişlik psikolojisi ümitsizliğe götürüyor. Çocuklarımız, gençlerimiz çok farklı düşünüyor, sarsılıyor ve ümit taşımıyorlar.
- İslam dünyasının yaşadığı buhranları gençlik farklı yorumluyor. Bunun için mikro düzeyde, çok spesifik çalışmalı.
- Popüler kültürün, savunduğumuz İslam tasavvurundan daha üstte ve baskın gelmesi ciddi bir sorun teşkil ediyor
- Aşırı cinsellik ve aşırı şiddet yüklü medya yayınlarının etkisi başını alıp gidiyor.
    - İnanmadığını rahatça ifade eden kişilerin çokça artması söz konusu.

- Ne iş yapıyorsak yapalım, mutfağa girip menemen yapacaksak dahi, teknik bilgi ile donanmış olmamız gerekiyor.
- Becerilere odaklanmamız, geliştirmemiz gerekiyor. Kriz yönetimi, zaman yönetimi, iletişim becerileri gibi davranış odaklı becerileri kazanmamız gerekiyor.
- Öncelikler konusunda kararsız ve belirsiziz.
- Bilgi ve becerinin yanında tutumlarımız çok önem arz ediyor. İyi bir performans yakalayabilmek için tutumlarımızı ve duygu dünyamızı büyütmeliyiz.

GENÇLERİN KARŞILAŞTIKLARI ZEHİRLERİ İYİ BİLMELİYİZ

Gençlik faaliyetleriyle ilgili sadece bizim hatalarımız yok. Küresel bir krizle karşı karşıyayız. Zihinlerin dağıtılmasına yönelik ciddi bir çalışma var. Kötü niyetliler ve şer gayelerle çalışanlar bizden daha kolay gençlere ulaşıp etki altına alabiliyorlar. Biz bunlara rağmen çalışıyoruz, yol almaya gayret ediyoruz.

Yeni iş başına gelen bir yönetici, ister devlet kurumlarında olsun ister STK'larda, her şeyi sıfırdan başlatıyor. Bir önceki başkentin unutularak yeni başkent kurulması gibi her şeyi değiştirip yeniden başlatıyor.

Ulaşabildiğim, yetişebildiğim gence odaklanıyorum imkânlarım dâhilinde. Ona bakış açısı kazandırmaya uğraşıyorum. Bunu başarabilmek için şunlara dikkat ediyorum:

1. Kendini tanıyabilmesi ve sorgulaması için kafasına soru işaretleri bırakıyorum. Bunların cevaplarını ararken iç dünyasını keşfedecek.

2. Tanışığımız gençlerle daima birebir görüşmeye gayret ediyoruz.

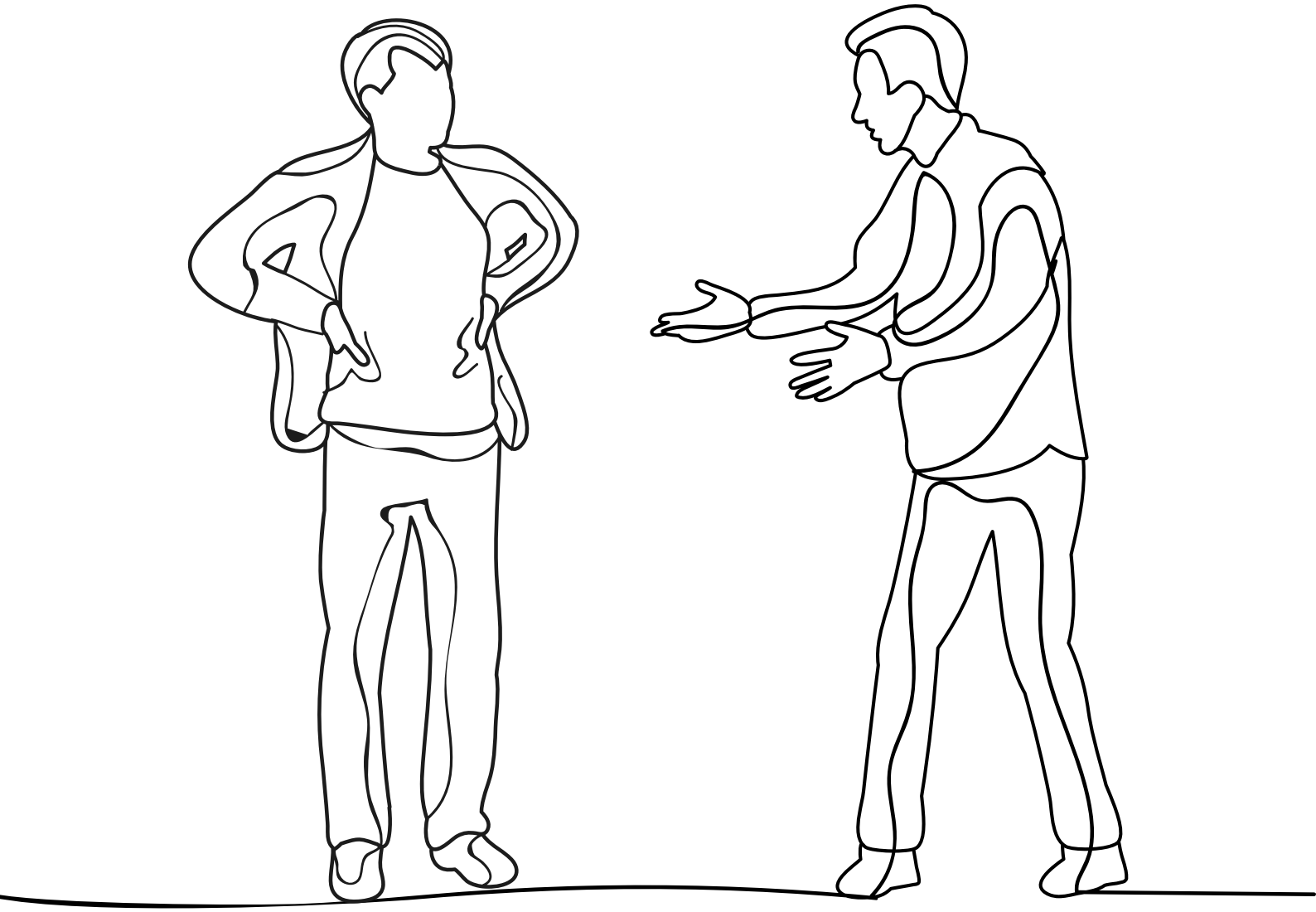
3. Yaşadığı şehrin, mekânın maddi manevi önemini kavratmaya çalışıyoruz.

4. Geleceğini çalan, körelten, Allah ile arasını bozan her şeyi -televizyonu, sanal âlemi vs.- olduğu gibi tanıtmaya çalışıyoruz.

5. Şu anda en güçlü ülkelerde, ABD, Almanya, Fransa'da vs. senin yaşındaki çocuklar nelerle uğraşıyor diye öğrenmesini sağlamaya çalışıyorum. Kendisi ile kıyaslasın istiyorum. Çünkü ileride ülke yönetiminde, sektörel işlerde onlarla karşı karşıya gelecekler.

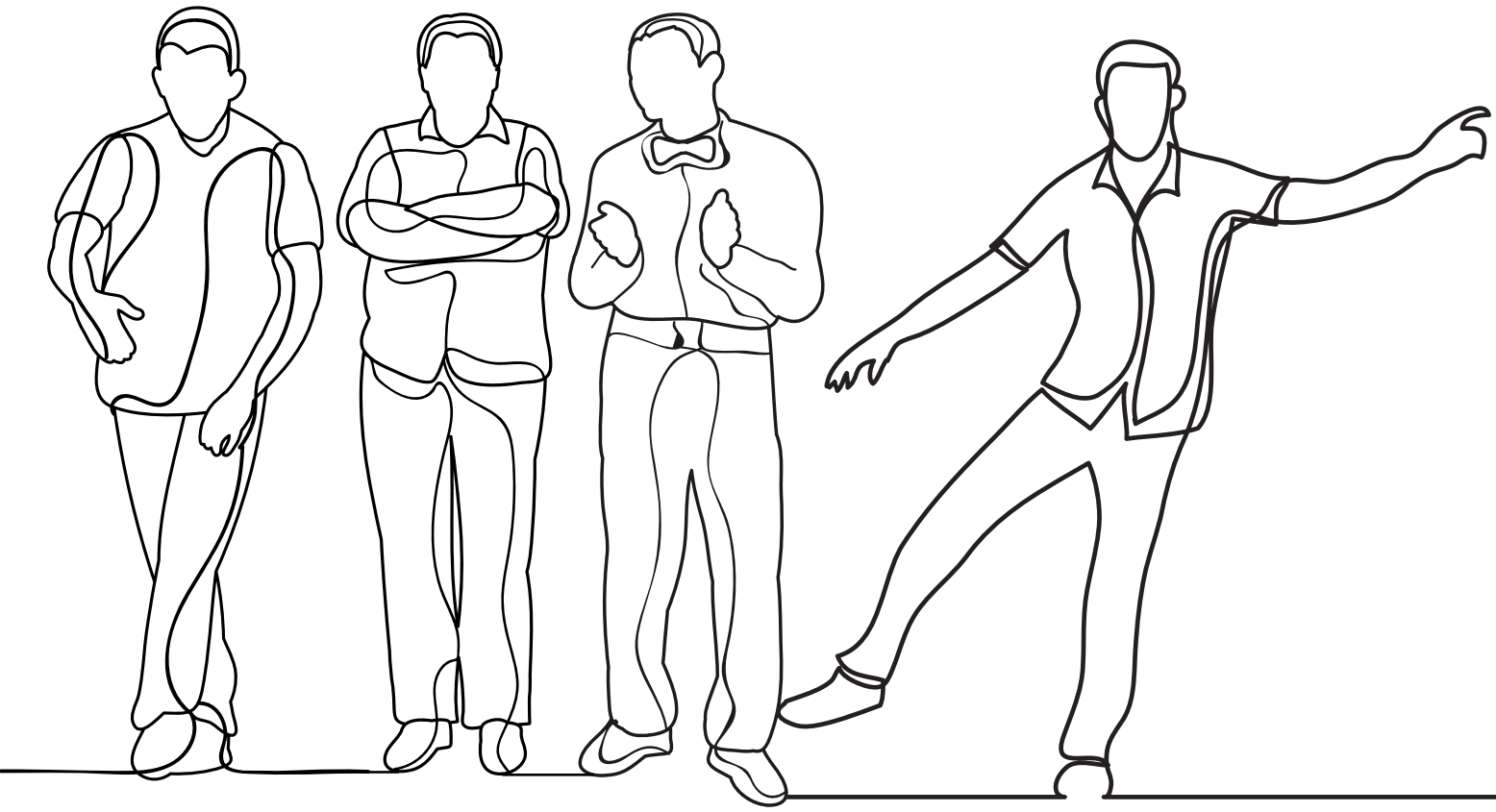
Gençlerin pratikte yaşadığı şeyleri bilmiyorsanız, youtuber olarak geçenlerin kullandığı kavramlara yabancı iseniz, meşhur dizilerde ne anlatıyor takip edemiyorsanız gençler sizi dikkate almıyor. Almalarına yönelik teşviki sağlamamız gerekiyor. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bu işi tam 23 yılda yaptı. Herkese kendi ihtiyaç duyduğu şeyi söyledi. Çocukların karşılaştığı zehirleri iyi bilmeli sonra panzehiri bulmalıyız.

HOBİSİZ GENÇLİK YAVANDIR!

Gençlerin bir ilgi alanı bir de hobileri olmalı. Hobilerinde veya sevdikleri çalışmalarda uzmanlaşmaya çalışmalılar. Biz de bunlara destek olabilmeliyiz. Seçtikleri herhangi bir alan olabilir bu. Spor dallarına yönelebilirler, ahşap işçiliğini öğrenebilirler, bir enstrüman çalabilirler. Farklı bir hobi farklı bir çevre, o da farklı bir dünya demektir.

Ben ney öğrenmek için 3 vesait değiştirerek ulaşım sağlıyordum. Şimdi okullara, gençlerin ayaklarına kadar ney öğretmeye gidiyoruz. Önemli sınavları, proje sunumları bahaneleriyle bir alt katta ders işlediğimiz sınıfa bile inmiyorlar. Biz çok zor ulaşıyorduk imkânlara, fırsatlara. Şimdiki gençler kolay ulaşıyorlar ama çabuk sıkılıp bırakıyorlar. Her ne olursa olsun, sanat alanında gençleri teşvik etmenin geleceğimiz adına çok önemli olduğunu düşünüyorum.

www.gencdernegi.org

@gencdernegi

ULUSLARARASI GENÇ DERNEĞİ